

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘
จิตชั้นเห็นภัยเต็มที

ก่อนจึงหัน

วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกนอย่างนี้ เห็นพวกชาวพุทธเราเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล เรารู้สึกปลื้มปิติเป็นอย่างมาก มากยิ่งกว่าท่านทั้งหลายจะเอาเงินมาให้เราเป็นล้านๆ เงินก็เป็นกระดาษเฉยๆ มันเป็นบ้ากับไอ้หลังลายทุกวันนี้ พอสมมุติขึ้นว่าไปเท่านั้นบาทเท่านั้นบาท ฟังเสียง โธ ทั้งร้องทั้งครางกลัวไม่ได้ มันเป็นบ้า เรื่องศีลธรรมที่เป็นของเลิศเลอกว่าสิ่งเหล่านี้ เลิศเลอขนาดไหนมันไม่ได้เห็นมันไม่ได้สนใจ ชวนเข้าวัดเข้าวาเหมือนจะเอาไปฆ่านะ ชวนเข้าวัด ฟังซิ เหมือนจะเอาไปฆ่า หาทิ่หลบที่ซ่อนหลีกภัยใหญ่ คือภัยเข้าวัด ถ้าเข้าโรงลิเก สุรายาเมาเป็นบ้ากันแล้ว ไหลกันไปทิ้งลูกทิ้งแม่ทั้งพ่อ หมูหมาเปิดไก่ไล่เข้าไปด้วยกันหมดเลย ให้ไปหมดครั้งไปสถานที่เช่นนั้น ถ้าจะไปวัดไปวานี้ โห้ย เหมือนจะจูงไปฆ่ามันละ หรือเหมือนจูงหมาใส่ฝน เคยเห็นไหมจูงหมาใส่ฝน มันร้องแจ๊ๆ ไม่อยากตากฝน

ให้พากันคิดให้มากนะ เรื่องศีลเรื่องธรรม บุญกุศลนี้เลิศเลอสุดยอด ให้กิเลสตัวตระหนี่ถี่เหนียว ตัวเห็นแก่ตัว เห็นแก่ความโลภโลเลนี้เหยียบเอาๆ มันออกหน้าออกตา มูตรคู่ออกหน้าออกตาแทนทองคำทั้งแท่งคือธรรมเวลานี้ เราจวนจะตายแล้ว รีบเร่งสอนพี่น้องทั้งหลาย มันจะตายทิ้งเปล่าๆ พวกนี้ก็จะตายทิ้งเปล่าๆ เราก็จะตายทิ้งเปล่าๆ ไม่ได้สอนเท่าที่ควร นี้อายุก็จวนแล้ว มารวมอยู่ที่ลมหายใจ ลมหายใจเป็นผู้พิพากษาตัดสินชีวิตของคนทุกคนๆ ใครจะใหญ่โตขนาดไหนก็โตเถอะ ไม่เหนื่อลมหายใจไปได้ พอลมหายใจขาดขาดสะบั้นไปตามๆ กันหมด

อย่าพากันเป็นบ้ากับโลกกับสงสารจนเกินไป เราพูดให้มันเด็ดๆ นี่นะ เพราะกิเลสมันเด็ดหัวสัตว์โลกนี้เด็ดมานานแล้ว มันค้นฟันเหลือเกิน มองไปที่ไหนๆ มันขวางไปหมดๆ แม้ที่สุดคนเข้ามาในวัดนี้ก็เหมือนกัน มาแก้งๆ ก้างๆ ถ่อๆ ดูนั่นดูนี้ ชมนั้นชมนี่ ที่จะเข้าไปเพื่อศีลเพื่อธรรม เพื่อคติเครื่องเตือนใจในเวลามาวัดไม่ค่อยมี มันมักจะเลอะเทอะไปอย่างนี้ ให้พากันจำเอานะ

เราเกิดมาเจอพระพุทธศาสนานี้ นับว่าวาสนาล้นพ้นแล้ว อย่าให้ผ่านไปเปล่าๆ เอาแต่กิเลสตัณหาพอกหัว ตายไปก็จมลงในนรกๆ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ท่านทั้งหลายเห็นว้ายังไง ไอ้พวกตาบอดปฏิเสศกันทั้งนั้นว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี จอมปราชญ์ทั้งหลายพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และสาวกทุกองค์ ท่านยอมรับเทิดทูน

สุดยอดเลยว่าเป็นความจริงล้วนๆ จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ว่าบาปมี มีจริง ๆ บุญมี มีจริง ๆ มีมาตั้งกับตั้งกลับพร้อมพระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ และก่อนหน้า พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ก็มาเห็นสิ่งเหล่านี้แหละ สิ่งเหล่านี้มีอยู่ก่อนแล้ว

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ฟังให้ตื่นะ นี่มีแต่จอม ปราชญ์สอนมา ใ้ผู้ที่มาลบล้างจอมปราชญ์ก็คือตัวพวกเราๆ ท่านๆ นี้ละ ตาบอดๆ หู หนวกๆ นี้ละ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี มีแต่พวกสุรยา เมาระบาราไป ออกหนังสือพิมพ์หน้าไหนๆ มันสลดสังเวช ดังที่เขาเขียนการ์ตูน วัน หนึ่งๆ เขาเขียนการ์ตูนออกมานี้ ได้ทั้งคติ ให้มีความขบขันด้วย นั่นละเขาสอนโลก เข้าใจไหม เอากำตูนมาเขียน เราอย่าไปตำหนิการ์ตูนถือว่าเป็นความสนุกเฉยๆ การ์ตูนเป็นของสำคัญนะ เป็นคติเครื่องเตือนใจ เอาเรื่องความเคลื่อนไหวของโลก ออกมาเป็นการ์ตูนให้พวกเราอ่าน ๆ

นี่มันอ่านสนุกไปเฉยๆ ไม่ได้อ่านเป็นคติ นี่ฟังด้วยความเป็นธรรมทุกอย่าง การ์ตูนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เขาเอาเรื่องความเคลื่อนไหวของโลกสกรปรกนี้ออกมา ส่วน ความดีไม่ค่อยเห็นมีในการ์ตูน เพราะเหตุไร เพราะไม่ค่อยมีคนทำดีพอที่การ์ตูนเขาจะ ได้ลงบ้าง มีตั้งแต่เลอะๆ เทอะๆ ให้ล้งทุกวันๆ พวกเรามีแต่พวกการ์ตูน ให้เขาเอา การ์ตูนไปลงๆ จะทำดีทำดีให้การ์ตูนได้นอนหลับหลับตา หรือได้เอาสิ่งไพเราะ เพราะพริ้งมาให้โลกทั้งหลายได้เห็นเรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องคนปฏิบัติความดีงาม ทั้งหลาย ไม่เห็นมีวะในการ์ตูน เห็นแต่เรื่องเลอะๆ เทอะๆ

ก็เขาไปจดเอามาจากเรื่องความเลอะๆ เทอะๆ ของมนุษย์เรานี้แหละ เต็มบ้าน เต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร มารวมในการ์ตูน อ่านแล้วเฮะๆ ตินะๆ นี้เขาหักมุมๆ ว่า ไปอย่างนั้นนะ เป็นแต่อย่างนั้น อ่านดูซินะการ์ตูน มันไม่ค่อยจะมีใครอ่านจะพิจารณา นะ มีแต่อ่านแบบเพลิดแบบเพลินไป พวกเราทั้งหลายนี้พวกแผ่นกระดานของการ์ตูน การ์ตูนเขาไปเอาตามนี้แหละมา ให้ลบการ์ตูนเสียบ้างให้เขียนเรื่องใหม่ คือทำตัวเป็น คนดี แล้วการ์ตูนจะได้ออกดี

ถ้าเราทำดีทุกถ้วนหน้ากันแล้ว แต่การ์ตูนเอาความเลวๆ มาลงอย่างเดียว เราจะ พาพี่น้องทั้งหลายไปโจมตีการ์ตูนให้มันเหลือหมด ตีทั้งโรงพิมพ์การ์ตูน คนทำดีทั้ง โลก มันไปไหนการ์ตูน แต่เวลาเขาทำเลอะๆ เทอะๆ ตลกขบขันนั้นมันเอามาจากไหน มันทำไมเหตุตาดีนัการ์ตูนนี้ เราจะป็นหัวหน้านำไปตีการ์ตูน ลบการ์ตูน อันนี้เขาเขียน อย่างนั้นจะไปลบเขายังไงเขาเขียนตามความจริง พวกเรามันพวกเลอะๆ เทอะๆ อย่า ให้เป็นพวกการ์ตูนได้เขียน เขาจะตายแล้วนะ วันนี้พูดเพียงการ์ตูนเสียก่อน พวกเรานี้ พวกการ์ตูน การ์ตูนจะไม่ได้หลับได้นอน

เอาเรื่องศีลเรื่องธรรมลงบ้างซิ ให้การดูนได้เขียนบ้าง นี่เขียนอะไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ ข่าวสารต่างๆ มีแต่เรื่องสกปรกโสम्म เพราะอะไรถึงเป็นอย่างนั้น ก็มันมีแต่อย่างนั้นในโลกอันนี้ ความสะอาดสะอาดไม่เห็นมี มีแต่ความสกปรกโสम्म ให้พากันอ่านแล้วเอาไปคิดอ่านไตร่ตรอง ฟังแล้วเอาไปคิดอ่านไตร่ตรองเพื่อแก้ตัวเองนะ เรื่องศีลเรื่องธรรมแก้ไขมนุษย์ไม่ได้แล้วหมดนะมนุษย์เรา ยิ่งมนุษย์ชาวพุทธ ศาสนาพุทธ พระศาสดาองค์เอกด้วยซ้ำ แล้วลูกศิษย์ตถาคตมีแต่คนเลวๆ มันเข้ากันไม่ได้นะ ฟังให้ดี เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

แต่ก่อนเขาถือพวกวัณโรคนะ ถือกันมาก กลัวกันมาก พอได้ยินว่าเป็นวัณโรคเท่านั้น โอ๊ย เพื่อนสนิทสนมกันก็ตีตัวห่างออกไป เขากลัวตาย กลัวโรคของเพื่อนติด พอพูดถึงเรื่องนี้ก็มาเกี่ยวโยงกับเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันของเรา ท่านก็เป็นวัณโรคเหมือนกัน จะว่าบุญกรรมหรือว่าอะไรก็แล้วแต่ใครจะพิจารณา หลวงปู่มั่นนี่ตอนท่านเป็นหนักๆ นั้นละวัณโรคกำเริบรุนแรง ไอ กลางคืนไอ เสมหะติด ต้องมีกะละมังเอาสำลีมาวางนี้เต็ม เอาไว้ในมุ้ง เราเป็นคนอยู่ในมุ้งกับท่าน กะละมัง-สำลีเอาไว้ข้างในมุ้งด้วย เป็นวัณโรคถ้าธรรมดาไม่มีใครเข้าใกล้แหละ เพราะเขากลัวกันมาก สมัยนั้นกลัวมากจริงๆ กลัววัณโรค บางคืนไม่ได้นอนตลอดรุ่งก็มี ไอ คือเวลาหนาวจัดแล้วไอก็แรง ขากเสลดไม่ออก นี่สำคัญ เราต้องเป็นผู้ปฏิบัติต่อเสมหะของท่าน เอาสำลีนี้ห่อแก้วๆ

เราสงสารท่าน ท่านไม่พูดไม่อะไรเลยนะ ฉะ เรายังเรียกว่าคลอเคลียอยู่กับท่านตลอดเลย เรื่องวัณโรคนะเรกเราไม่เคยสนใจ ธรรมดาแล้วก็เรียกว่าร้อยทั้งร้อยเรานี้ติดเลย เพราะคลอเคลียกับท่านตลอดเวลา ยิ่งวันไหนที่โรคท่านกำเริบ ไอ หนาวมากแล้วก็ไอ วันนั้นจะไอทั้งคืน ขากเสลด โธ เต็มหมดนะสำลี เอามาห่อๆ ปลายนิ้วมือเรากว้างๆ ออก ก็มีแต่เรา มันหากเป็นโดยหลักธรรมชาติ ไม่มีใครบังคับใคร โรคเวลาจำเป็นจริงๆ แล้วก็มีแต่ท่านกับเรา ท่านกับเราอยู่นั้นเลย องค์กรไหนเราก็อไม่ไว้ใจ นะะ เป็นอย่างนั้นนะ แต่เราไม่ได้บอกว่าไม่ไว้ใจ มันเป็นอยู่ในจิต แล้วท่านเหล่านั้นท่านก็ไม่กล้าที่จะเข้ามา เพราะท่านเห็นเราทำหน้าที่อยู่แล้วด้วยความสนอกสนใจ เจตนาเทิดทูนพ่อแม่ครูจารย์ องค์กรไหนที่จะมามันก็รู้ด้วยกันทุกคนนั้นแหละ สมควรไม่สมควร เพราะฉะนั้นพระจึงอยู่นอกมุ้งทั้งหมด เราอยู่ในมุ้งองค์เดียว

ก็มีแปลกอันหนึ่ง เวลากลางคืนไม่ได้นอนทั้งคืนนี้ ท่านจะพูดว่า เอ้อท่านมหา ไม่ได้พักทั้งคืน กลางวิากลางวันบางวันก็ไม่มีเวลาเลยที่จะพักผ่อน ให้ไปพักเสียบ้าง ให้คนอื่นมาเปลี่ยน ท่านไม่เคยพูด เราก็อไม่เคยสนใจจะเอาใครมาเปลี่ยนว้างั้นเถอะ เป็น

อย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นคำว่าวัณโรคกับเรานี้เรียกว่าติดกันร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ธรรมดา
นะ ไม่สนใจ แล้วไม่ติดเลยนะ แผลกอยู่ วัณโรคเขาติดกันมากแต่ก่อน แก้ไม่ตก ถ้าใคร
เป็นแล้วมีหวังตายทำเดี่ยว วัณโรคของท่านก็แบบเดียวกัน แต่สำหรับท่านเองก็ครูบา
อาจารย์ถึงขนาดนั้นองค์ไหนท่านก็ไม่สนใจเรื่องเป็นเรื่องตาย แต่ความเหมาะสมก็มา
เกี่ยวข้องกับเราโดยเฉพาะ

เราเองก็ด้วยความเคารพเลื่อมใส ความรักความเทิดทูนทำอะไรๆ นี้จะให้คน
อื่นทำมันไม่สนิทใจ โง่กับฉลาดเราอบตัวถวายแล้ว เป็นตายมอบท่านแล้ว
เพราะฉะนั้นเวลาจำเป็นจึงพันกันอยู่ตลอดเวลา พระท่านจะอยู่นอกมุ้งๆ เราไปนี้ท่าน
จะหลีกให้เลย เพราะท่านรออยู่แล้ว ความเหมาะสมพระก็รู้อเองที่ให้เราอยู่ข้างใน
โดยเฉพาะ พระทั้งหลายท่านก็รู้อเอง เพราะท่านรู้เรากับท่านเกี่ยวข้องกันมาตั้งแต่เดิม
ตั้งแต่ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่แล้ว อันนี้เวลาจำเป็นๆ มันยังติดพันตลอดเวลาแหละ วัน
ไหนท่านไม่ได้นอนเราก็ก่อนนอน

ไม่เป็นนะ คือธรรมดาเรียกว่าร้อยทั้งร้อยผ่านไปไม่ได้ ต้องติดวัณโรค เฉพาะ
อย่างยิ่งปากเรากับปากท่านมันคลอเคลียกันอยู่ กวาดนี้ อยู่อย่างนั้นตลอด ไม่มีนะ พอ
ท่านล่วงไปแล้วอันนี้ก็ไม่มีใครทราบดี หายเจ็บเลยไม่มีใครทราบดี ไม่มีใครกล้าถาม ทั้งๆ ที่
ใครๆ ก็กลัว ขรवासหรือพระกลัวกันทั้งนั้นกลัวอันนี้ แต่ไม่มีใครกล้าถามเกี่ยวกับเรา
กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่มีใครถาม เราก็ก่อนเคยถามถึง ไม่เคยสนใจกับวัณโรคคนแรก
อะไร เพราะความรักความเคารพความเทิดทูนมันสุดหัวใจแล้ว ไอ้วัณโรคคนแรกมันยก
โคตรมาก็มาเถอะนะ วางั้นเลย ไม่ได้สนใจจะไปกลัวมัน

จากนั้นมาเดี๋ยวนี้ก็มาอยู่มะเร็งนะ แก้ไม่ตกมะเร็ง ตอนนั้นเป็นวัณโรคแก้ตกไป
แล้ว ที่นี้เป็นมะเร็ง พูดถึงเรื่องวัณโรค สมัยนั้นคนกลัวกันมากเช่นเดียวกับกลัว
โรคมะเร็ง ไม่ผิดกันเลย นี่ก็แก้ตกไป อันนี้ก็มาเป็นเรื่องมะเร็งนะ เดี่ยวนี้ดูว่าแกยังไม่
ตกมัน แก้ตกร้อยเปอร์เซ็นต์ดูไม่มีนะ

พูดถึงพ่อแม่ครูจารย์มันที่ท่านพิจารณาไว้เรียบร้อยหมดแล้ว ท่านสั่งเสียไว้หมด
เลย ไม่ฉลาดไม่เคลื่อนไหว ถูกต้องตามที่สั่งไว้ๆ ทุกอย่างเลย นั้นเห็นไหมล่ะความรู้ภายใน
จิต ถ้าได้ลงทะลุถึงไหนแล้วแม่นยำๆ เลย เรายังมีสงสัยอยู่หน่อย คือค้นหาตอนท่าน
ป่วยหนัก ท่านพูดเองนะ “ระยะเราตาย” ท่านวางั้นนะ “ในระยะเวลาที่เราตายแล้ว ไม่
ห่างไกลกันแหละ” โอ๊ยฟังอย่างนั้นมันฟังถึงหัวตับนูนนะ ก็ท่านพ่อแม่ครูจารย์มันท่าน
พูดเอง ท่านไม่ได้พูดสุมสุมห้านะ พูดอะไรแม่นยำๆ นี่ละคำพูดนี้ที่ติดในหัวใจเรา

“เอ้อ เวลาเราจะตายคราวนี้ก็ไม่เสียประโยชน์มากนัก ยังมีพระหนุ่มรูปธรรม
เห็นธรรมตามเราอยู่สององค์” ไล่เสียกันไปนี่ละ ท่านว่า โอ๊ย จับติดเลยเชียว

จนกระทั่งปานนี้ยังหาพระหนุ่มพระแก่ไม่เจอเลยสององค์ ในช่วงที่ท่านมรณภาพ ท่านบอก “ตายคราวนี้ก็ไม่ขาดทุนไปอย่างมากมายนัก ยังมีพระหนุ่มรู้ธรรมเห็นธรรมตามเราอยู่อีกสององค์ใกล้ชิดกันนี้” ท่านว่า โอ๊ย นี่ยิ่งฝงลึก ฝงลึกมากทีเดียว เราไม่ลืมนะ ถ้าลงพ่อแม่ครูจารย์พูดคำไหนนี้จะจับติด ๆ เลย ท่านพูดคำไหนแม่นยำมาก เพราะท่านพูดออกด้วยความรู้ของท่านจริง ๆ อันนี้เราก็ไม่ลืม แต่ยังหาพระหนุ่มยังไม่ได้ จนกระทั่งปานนี้พระหนุ่มในระยะนั้น

เวลาได้เข้าไปหาท่านแล้วอำนาจของธรรมไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ และต่างองค์ก็ต่างมุ่งธรรมมุ่งธรรมอยู่แล้ว คอยที่จะฟังโอวาทคำสั่งสอน คำพูดของท่านพูดออกมาคำใด ๆ นี้เหมือนว่าเฉียบขาด ๆ ไปเลย ไม่มีผิดพลาดเคลื่อน แม่นยำ ๆ ตลอด อย่างที่ท่านว่ามีพระหนุ่มรู้ตามเราอยู่สององค์ไล่เลี่ยกันนี้ละ ท่านว่า เราก็ไม่ลืมเป็นแต่เพียงว่าหา ยังไม่เจอ หาไปที่ไหนคนไหนก็มีแต่แก่เข้าไป ๆ หาพระหนุ่มเลยไม่ได้ เข้าใจไหม มันแก่ลงไปทุกวัน ๆ เลยไม่ทราบว่าจะองค์ไหนเป็นพระหนุ่ม

ความรู้ของท่านละเอียดลอมมาก คือคำพูดทั้งหลายนี้ท่านไม่ได้พูดสุมสี่สุมห้า นะ จะรู้เรื่องของท่าน ใกล้ชิดติดพันเฉพาะองค์สององค์อยู่กับท่านเท่านั้นละ ที่นี้หาอุบายวิธีการชอกแซกชิกแซก เรียนถามเรื่อยแ่งนี้ ท่านจะแยบออกมาเรื่อย ๆ ที่จะให้ท่านพูดธรรมดาไม่พูด ไม่พูดเลย อย่างพวกเทวบุตรเทวดาที่เข้ามาหาท่านนี้ นี้จะได้ทราบเวลาเฉพาะนะ ถ้าธรรมดาท่านไม่เคยพูด มีแต่ยายแก่คนนั้น ยายกั้งคนนั้นละแกปากเปราะปากโป้ง เวลาแกมาที่ไรพระเณรนี้รับล้างบาตรเช็ดบาตรปูปืบ ๆ พอท่านเสร็จแล้ว แกนั่งข้างล่าง พอแกขึ้นพระเณรก็รุมมาข้างหลังศาลา ศาลาโรงฉันเต็มไปหมดนะ เต็มหมดเลย

แกก็ขึ้นไป แกเป็นนิสัยตรงไปตรงมา ซื่อยายกั้ง อาจหาญมาก ความรู้ภายในนี้สำคัญมาก สำคัญที่ไม่เคยเห็นพ่อแม่ครูจารย์มันค้ำนเลย ไม่มีค้ำน แกพูดตามความรู้ของแก เวลาเทวดาเข้ามาเฝ้าฟังธรรมท่าน อยู่หนองผือ นะ แกอยู่ในบ้านนูน แกออกมาแกถามผาง ๆ เลยนะ เหมือนเราไปเจอใครต่อใครเขาผ่านไปยังไงแกก็พูดอย่างนั้นเหมือนกัน พอออกมาแล้วแกบอกว่า “โอ๊ย เป็นอะไรมนุษย์หรือเทวดาประเภทใดก็ไม่รู้ละท่านพ่อ” เวลาเป็นของอัศจรรย์กลางคืน ตอนเช้าแกจะมา

“เมื่อคืนนี้ โธ พวกอะไรมาทางอากาศ” วังนั้นนะ แกไม่รู้เรื่องนี้ แกหากู้เห็นในจิตของแก “นั่งกำหนดดูอยู่ ชมพวกอะไรสัตว์ มนุษย์อะไร เทวดาหรืออะไรก็ไม่รู้ละ” แกวังนั้นนะ “เหาะลอยมาบนอากาศ การแต่งเนื้อแต่งตัว ลำดับลำดับละเอียด ๆ ต่างกัน มาเป็นคณะ ๆ ๆ เหาะลอยมา ลงหนองผือ ลงวัดหนองผือ พวกนี้แต่งเนื้อแต่งตัวอย่างนี้ ความหยาบความละเอียดอย่างนี้ พวกที่สองการแต่งเนื้อแต่งตัว” แก

บรรยายได้หมดนะ เพราะแกดูอยู่ “การแต่งเนื้อแต่งตัวไม่ได้เหมือนกัน ละเอียดลออ ทั้งรูปทั้งร่าง ทั้งการแต่งเนื้อแต่งตัวต่างกันโดยลำดับ เข้ามาหาหลวงพ่อกับ” วังนี้ “เข้ามาแล้วก็ดู มาลงนั้นหมดเลย”

ที่นี้ตอนสุดท้ายที่แกพูด “ที่นี้อัจฉรย์ตอนสุดท้ายนี้คณะใหญ่อีกคณะหนึ่ง สุดท้ายมาเหลืออร่ามไปหมดเลย พูดไม่ได้ แปลกประหลาดอัศจรรย์ยิ่งกว่าบรรดาที่มา” แกไม่รู้ว่าเป็นเทวบุตรเทวดาอะไร บรรดาพวกที่มา “พวกสุดท้ายมาเหลืออร่ามหมดทั้งตัว อันนี้ อู๊ อู๊ น้าอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าทุกคน” มาถามเอาจุดนี้ละ “แล้วพวกนี้มันพวกไหนล่ะท่านพ่อ” ท่านไม่ตอบมากนะ ท่านบอก “พวกพรหม” ท่านพูดเท่านั้นละ ท่านไม่พูดมาก พวกเทวดาทั้งหลายถ้าถามมาท่านตอบเลย ท่านไม่ปฏิเสธนะว่าไม่ใช่ พวกนั้นๆ ก็ท่านเป็นผู้รับแขกเหล่านั้นเอง แกมาเล่าให้ฟัง “มาถึงทำมหาพรหมเหลืออร่าม โอ๊ย อัศจรรย์เหลือเกิน เหลืออร่ามหมดทั้งตัวเลย นี่มันพวกไหนล่ะท่านพ่อ” แกไม่รู้ “ทำไมถึงอัศจรรย์เอนักเหลืออร่าม สุดท้ายนี่นะ” “พวกพรหม” ท่านพูดเท่านั้นไม่มาก

พระนี่จ้อ แกก็พูดเรื่องภาวณาของแก เป็นยังไงๆ แกก็เล่าละ ตรงไหนที่ควรแก้ ท่านก็อธิบายปึบๆ แกอย่างนั้น ยายแก่คนนี่เรื่องความรู้ภายนอกเก่งมากนะ แกบอกว่าแกมองไปวัดหนองผือ มองเข้ามาในวัดหนองผือนี้อ้อโหย เป็นของอัศจรรย์ในวัดหนองผือนี้นี้ เหมือนเดือนเหมือนดาว อยู่ในวัดหนองผือดาวดวงใหญ่เจ้าครอบหมด คือหลวงพ่อกับแกพูดอย่างนี้ละ แกไม่ได้ขยาดครั้นคร้าม ดาวดวงใหญ่คือหลวงพ่อกับแกครอบหมดเลย แล้วดาวดวงเล็กสว่างไสวครอบวัดหนองผือ ก็วัดกรรมฐาน ท่านนิ่งท่านไม่ค้ำนะ ว่าดาวดวงใหญ่คือหลวงพ่อกับแกบอกกันเลย นอกนั้นก็ครอบไปหมด ดาวดวงเล็กดวงน้อยสว่างไสวทั้งนั้น ในวัดหนองผือนี้นี้สว่างจ้าไปหมดเลย แกพูดอย่างอาจหาญ ไม่ได้พูดด้วยความสะทกสะท้าน เพราะแกนิสัยอย่างนั้น ตรงไปตรงมา แกเสียแล้ว ตอนพ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพไป เราย้อนกลับมาจำพรรษาวัดหนองผือ แกก็ออกไปหาอยู่นะ แต่แกไม่ได้พูดแบบพูดกับหลวงปู่มัน เพราะภูมิธรรมมันต่างกัน เข้าใจไหม แกก็พูดธรรมดา

ทำไมจึงมาได้ ก็มันอยากมา แล้วจากบ้านมานี้พักที่หน ๕ หน แกว่า แกมีไม้เท้ามา พอไปนิดหน่อยเหนื่อยแกพัก บ้านแกไม่ได้ไกลนะ แกมาอยู่เรื่อยๆ มาหาเรา แต่ไม่ได้พูดธรรมะอย่างพูดกับหลวงปู่มันนะ มาหาธรรมดา มันคิดถึง แกว่านั่น คิดถึงก็มาละซิ นี่ก็คนหนึ่ง ฟังว่าอัฐิของแกกลายเป็นพระธาตุ ยอมรับทันทีเรา เพราะจิตแกเก่งอยู่แล้วตั้งแต่หลวงปู่มันยังอยู่ แกเดินจงกรมแต่แกขนาดนั้นได้เอาไม้เท้ามา ลูกหลานมา

เล่าให้ฟัง อู๋ ทำไมแกแก่ขนาดนั้นน่าจะนั่งจะอะไรอยู่ ไม่ยอมนั่งนะ กลางวีกลางวันก็ ตาม กลางคืนก็ตาม แกจะมีไม้เท้าเดินสักเท้าเดินจงกรมบนกุฏิแก แกไม่สนใจกับใคร ทั้งวันทั้งคืนแกจะทำของแกอยู่อย่างนั้น

นั่นหมายถึงว่าจิตแกเป็นอัตโนมัตติ มันหมุนตัวๆ ที่จะพุ่งแล้วนะ มันจะพุ่งแล้ว เพราะฉะนั้นความเพียรจึงรอไม่ได้ ความเพียรมีทุกอิริยาบถ แม้นอนอยู่ก็มี เว้นแต่ ขณะหลับ นี่เรียกว่าความเพียรเป็นอัตโนมัตติ หมุนตัวไปเอง หมุนไปเองเรื่อย ความเพียรประเภทนี้จะเริ่มต้นตั้งแต่ชั้นอนาคามีไป ชั้นพระอนาคามีเริ่มความเพียรเป็น อัตโนมัตติ แล้วเร็วเข้าๆ ละเอียดเข้าเรื่อยๆ จนพุ่งถึงนิพพาน

นี่ละธรรมชาติพระพุทธรเจ้าที่สอนว่ายังงี้ ให้เป็นกับผู้ขึ้นเวทีซึ่งจะค้ำท่านได้ยังไง จึงว่าธรรมชาติ ร้อนๆ สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว พระองค์ตรัสไว้ยังงี้ พอขึ้น เวทีรับกันบีบมันเข้ากันได้ทันทีๆ ยอมรับๆ ของอันเดียวกัน ดังที่เราพูดเมื่อวานนี้ว่า พระโสณะ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก จะเอาอะไรไปวัด ใครจะไปคาต อย่างเราๆ เราก็ค บอกเราไม่เชื่อ อยู่ๆ บังคับบัญชาตัวเองให้เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกนี้เป็นไปไม่ได้ ลง แค้นนั้นละนะ ตอนเวลามาเป็นในตัวของเราเองนี่ เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตกเป็นยังงี้ ก็ เคยเล่าให้ฟังแล้วนั่นละ คือมันหมุนตลอด ถ้าลงได้ลงทางจกรมลี้มวันลี้มคืนปีเดือน มี แต่กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่เป็นวงในตลอด ความเพียรตลอด นี่เรียกว่าความเพียร อัตโนมัตติ

ชั้นอนาคาคความเพียรเป็นอัตโนมัตติ ท่านเหล่านี้จะไม่ลง ขึ้นเรื่อย ทีนี้ธรรมชาติที่ พระพุทธรเจ้าสอนไว้ พวกอนาคามีนี้จะไปอยู่ชั้นสุทธาวาส ชั้นสุทธาวาสมี ๕ ชั้น อวิหา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิภูฐา นี่เป็นพรหมโลก ๕ ชั้น เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี ๕ ชั้นนี้ นอกนั้นก็กลับมากเกิดนะ ส่วน ๕ ชั้นนี้ไม่เกิด พุ่งเลย เคลื่อนจากอวิหาที่อตปปา สุตัสสา เคลื่อนเข้าสูุ่ตัสสี ถึงอกนิภูฐาผ่านนิพพานเลย เวลาขึ้นเวทีแล้วมันสดๆ ร้อนๆ นะที่ท่านแสดงไว้นี้ มันจิตมันชิตตั้งแต่ที่เรามีแต่เรียนเป็นหนอนแทะกระดาศ ไม่ได้ สนใจมาปฏิบัติ ผลก็ไม่เกิดขึ้น เมื่อผลไม่เกิดแล้วจะเอาอะไรเป็นเครื่องเทียบเคียงกัน

พระพุทธรเจ้าท่านทรงปฏิบัติรู้ ผลมันก็รับกันทันทีๆ นี่ละชั้นอนาคามีเป็นขั้นที่ ไม่กลับมา หากเป็นเองอยู่ในนั้น สดๆ ร้อนๆ นะพอเข้านี้บีบมันเข้ากันได้เลย นี่ พระพุทธรเจ้าแสดงไว้แล้วทั้งนั้น แน่เห็นไหมละ เราไม่รู้แต่ก่อน เวลามันรู้เข้าไปบีบ ยอมรับๆ เรื่อยไปเลย อนาคามีเป็นความเพียรที่อัตโนมัตติ มีแต่หมุนขึ้นเรื่อยๆ หมุน เข้าไป ละเอียดเข้าไปๆ เรื่อยๆ ถ้าหากว่าภูมิยังอยู่นี่ตายเสียก็อยู่ภูมินี้ แล้วก็เลื่อนขึ้นสู่ ภูมินั้นๆ แต่อยู่ในภูมิจิตของพระอนาคามีนั้นแหละ จะไม่อยู่เหมือนอัตภาพเราตาย แล้วไปเกิดที่นั่นอยู่ที่นั่นเสียก่อนเท่านั้นปีแล้วค่อยกลับมาอีก ไม่เป็น

ภูมิจิตนี้ไปอยู่ในอัตภาพนี้แตกลงไปแล้ว จิตนี้จะอยู่ในอันนี้ อยู่ในนั้นก็ตามจิตนี้จะหมุนตัวเองตลอดเวลาแล้วเคลื่อนเรื่อยขึ้นไป อัตภาพร่างกายที่เป็นส่วนหยาบทิ้งมันเสีย ว่าไปเกิดสุทธาวาส ๕ ชั้น ชั้นใดชั้นหนึ่งไม่พูด บอกว่าสุทธาวาส แต่เวลาความจริงแล้วผู้ได้อานาคามีชั้นที่หนึ่ง เรียกว่าอันดับแรกก่อน เช่นสอบได้ ๕๐% พอได้ ๕๐% ตายแล้วไปอยู่สุทธาวาส ๕๐% นี้เสียก่อน แล้วจากสุทธาวาสจิตนี้จะไม่อยู่ในอัตภาพนะ จิตนี้จะเลื่อนเจ้าของเรื่อย หมุนขึ้นเรื่อย ๆ สุทธาวาสก็มี อวิหา อตปปา สุทิสสา สุทิสสิ หมุนเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัตติจนกระทั่งถึงอกนิฏฐาสุตท้าย แล้วก็ก้าวเข้าสู่นิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ธรรมะพระพุทธเจ้า

เราพูดตามตำรับตำรา ท่านพูดจริงขนาดไหนก็ตามเถอะ หัวใจปลอมเสียอย่างเดียวทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีความหมายในหัวใจนี้ เพราะใจดวงนี้ไม่มีความหมาย พอจิตรับกัน เฉพาะอย่างยิ่งภาคปฏิบัตินี้รับกันได้ทันที ๆ สด ๆ ร้อน ๆ อย่างที่ว่าอานาคามีเป็นไปอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น หมุนเรื่อย นี่จิตชั้นพระอานาคามี อย่างยายกั้งที่ว่าแกเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน นั่นละชั้นจิตแกหมุนทำงานเองอยู่อย่างนั้น นี่ก็ได้ยินว่าแกตายไปแล้ว อัฐิแตกกลายเป็นพระธาตุแล้ว เรายอมรับทันที เพราะก้าวแรกตั้งแต่นั้นก็บอกอยู่แล้วว่าความเพียรเป็นอัตโนมัตติแล้ว อัตโนมัตตินี้ต้องเป็นชั้นอานาคา จากอานาคาก็อรหันต์เท่านั้นเอง ใหลงไม่มี

ธรรมเหล่านี้ใครมาพูดที่ไหน ก็มีแต่เรียนแบกคัมภีร์หลังหัก มันไม่ได้สนใจปฏิบัติ คัมภีร์ก็เป็นคัมภีร์ หนังสือเป็นหนังสือ คัมภีร์อะไรก็ตาม สุตตันตปิฎก พระวินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก ก็ให้ชื่อ ปิฎก ๆ แปลว่า ภาชนะ สุตตันตปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระสูตร วินัยปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระวินัย อภิธรรมปิฎก ภาชนะสำหรับรับรองพระอภิธรรมซึ่งเป็นธรรมสูงสุด ท่านว่าปิฎก ๓ พระไตรปิฎก สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก รับอันนี้ไว้ รับอันไหนไว้ก็เป็นกระดาดเหมือนกันหมด ถ้าเจ้าของไม่สนใจมาปฏิบัติ จะเป็นธรรมชั้นใด ๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์ แต่เมื่อได้ตั้งธรรมที่จำได้แล้วออกมาปฏิบัติ เริ่มละที่นี้ผล ชั้นใดภูมิใดจะปรากฏขึ้นจากการปฏิบัติของตัวเอง ผลงานจะขึ้นที่นี้

ท่านว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปฏิเวธคือความรู้แจ้งในผลงานของตนเป็นลำดับลำดับไป ถ้าปฏิบัติแล้วสด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ ถ้าไม่ปฏิบัติก็เป็นหนอนแทะกระดาด ไม่ว่าท่านว่าเป็นแบบเดียวกันหมด ฟังช้อย่างที่ว่าพระโสณะท่านประกอบความเพียร เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก เราฟังแล้วเราเฉย ๆ นะ ใจดวงนี้ละมันเฉย ๆ จะว่าเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่เห็นมันหนักไปทางไหน แต่เวลาปฏิบัติมันเข้าถึงนี่ปีบยอมหมอบเลย เห็นไหมละนี่ความจริงเข้าถึงกันแล้ว ฝ่าเท้าแตกคือเดินจงกรมไม่มีเวล่ำเวลา นั่งก็ดีอะไรก็ดี จิต

หมูนอนอยู่ ก็เลสกับธรรมพัดกัน พัดกันบนหัวใจ กลางคืนนอนไม่หลับ นอนก็พัดกันอยู่นั้น มาเดินจงกรมก็พัดกัน นั่งก็พัดกัน นอนก็พัดกัน สุดท้ายแจ้ง ไม่หลับเลย คืองานของจิต ก็เลสกับธรรมพัดกันเป็นอัตโนมัติ จึงต้องได้รู้เอาไว้

คำว่ารู้เอาไว้มีใครบอกละ ก็พ่อแม่ครูจารย์มัน เราเคยได้ยินเมื่อไรรู้เอาไว้ พักท่านว่านั่นนะ นี่ท่านก็พาตเรานั้นเองไม่ใช่อะไร คือเวลาไปเล่าให้ท่านฟังถึงการไม่หลับ ไม่นอน กลางคืนก็ไม่หลับ กลางวันมันยังไม่หลับอีก มันหมุนตัว ๆ อยู่ข้างใน ท่านก็ใส่ปิ๊วะเข้าไปเลย ให้พักให้รู้ บำเพ็ญตามเวลา พักตามเวลา ท่านว่านั่นนะ งานการจะได้ก็จริงแต่ทำไม่หยุดไม่ถอยมันตายได้ ต้องมีการพักการทำงาน พักผ่อนหย่อนตัวนอนหลับรับประทานอาหาร แล้วไปประกอบหน้าที่การงานได้ต่อไปอีก ผลก็ได้ถึงจุดสุดท้าย ถ้ามีแต่จะทำอย่างเดียว เห็นแต่ว่ารายได้เป็นของดี ๆ พักงานรายได้ไม่มี มันตายได้ท่านว่า นี่ละที่ว่าให้พัก ใครพูดได้อย่างนี้นะ ให้พักให้รู้เอาไว้ ท่านผ่านมาหมดแล้ว นี่ก็ปฏิบัติตามท่าน มันก็เป็นอย่างนั้น

คือจิตขั้นที่จะหมุนออกจากโลกที่มันเห็นภัยเต็มที่แล้ว คือขั้นของพระอนาคามี ขั้นพระอนาคามีนี้มีแต่จะไปถ่ายเดียว ให้ลงไม่มี หมุนตัว ๆ แล้วหมุนละเอียดด้วยละเอียดเข้าไป ๆ พุง ที่จะให้ถอยไม่มีพระอนาคามี นี่เราพูดทางภาคปฏิบัติ สด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนี้ เอาชิปฏิบัติชิ พระพุทธเจ้าเป็นกระดาศเศษหระอ เป็นตุ๊กตาหระอ พระไตรปิฎกที่จดจารึกมาจากพระทัยคือใจพระพุทธเจ้าออกมาเป็นคัมภีร์ ๆ นี่เป็นตุ๊กตาหระอ คนผู้ไปศึกษาเล่าเรียนมาไม่สนใจในธรรมต่างหากพวกเป็นตุ๊กตา พวกเป็นหนอนแทะกระดาศ

ถ้านำมาปฏิบัติอันไหนก็เถอะนะ ลงว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วไม่มีบกพร่องเลย สมบูรณ์ทุกแบบ ๆ ตั้งแต่บาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพานละเอียดลเอียดสุดยอดอยู่ในสวากขาตธรรมหมด เพราะทรงทราบครอบไปหมดแล้ว แต่เรามันไม่รู้ หูหนวกตาบอด แล้วไม่ยอมรับว่าตัวตาบอด ไปว่าแต่สิ่งนั้นไม่มี ๆ หัวชนตันไม้จนแตกยังอวดดีอยู่นะคนตาบอด ถ้าคนตาดีเขาไม่ชน เขาหลีกเลี่ยงไปเสีย แต่คนตาบอดมักโดน อันนี้คนที่กิเลสเต็มหัวใจชอบอวดชอบโอ้อ มีแต่ความโอ้อความอวด อยากให้เขาว่าดีว่าดี ก็ตัวมันไม่ดี โอ้อวดขนาดไหนก็เหมือนอวดกงขึ้นนั้นแหละ ก็ชี้จะเอาไปอวดแข่งทองคำได้ยังไง

ทองคำเป็นทองคำ ชี้เป็นชี้ ไปอวดกันได้ยังไง ต้องยอมรับว่าชี้เป็นชี้ ทองคำเป็นทองคำ ธรรมเป็นธรรม โลกเป็นโลก กิเลสเป็นกิเลส ถูกต้อง เรื่องกิเลสแล้วต้องต่ำต้องสกปรกเสมอ ธรรมนี้สะอาด ๆ สะอาดสุดยอดเสมอ ต่างกันอย่างนั้น อันนี้ต้องเข้าภาคปฏิบัติ ดูจิตใจเจ้าของตั้งแต่เวลามันมีดี ๆ อยู่ที่นี่ ตะเกียกตะกายล้มลุก

คลุกคลาน สู้กิเลสไม่ได้ๆ สู้ไม่หยุดไม่ถอยก็ก้าวขึ้นได้ๆ สุดท้ายเหยียบหัวกิเลสไปได้
นั้นเห็นไหมละความอุตสาหะพยายามความบึกความบีน

ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้านะ เสียงพระพุทธเจ้าเป็นเสียงผู้สิ้นกิเลสแล้ว เสียงไตร
ภพอันนี้ โลกธาตุนั้นเสียงคลังกิเลสทั้งนั้น จะเอาอะไรมาเป็นน้ำหนักพอเชื่อถือได้
พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเป็นน้ำหนักเต็มตัวแล้วครอบโลกธาตุ เป็นองค์ศาสดา
สอนได้ทั้งสามโลกธาตุ คือเป็นจิตผู้สิ้นกิเลส โลกวิทู รู้แจ้งโลกหมดเรียบริ้อย อาโลโก
อุทปาที สว่างจ้าตลอดเวลา เอาธรรมนี้มาสอนโลก ไม่ใช่หูหนวกตาบอดมาสอนโลกนะ
โดนนั้นชนนี้ สอนให้เขาไปสวรรค์แล้วพาเขาทำบาป ก็ลงแต่รกนะชิ คนตาบอดหู
หนวกเป็นอย่างนั้นละ ถ้าคนตาดีๆ สอนตรงแนวไปเลย ให้พากันจำเอานะธรรม
พระพุทธเจ้า

เรายังจวนตายเท่าไรยิ่งเผ็ดยิ่งร้อน เป็นห่วงนะไม่ใช่อะไร กิริยาท่าทางที่แสดง
ออกมาเหล่านั้นนั้น โลกทั้งหลายเขาถือว่าดูดำว่ากล่าว เด็ด เผ็ดร้อน เหมือนเป็นพินเป็น
ไฟจะกัดจะฉีก แต่กิริยานี้เข้มข้นออกมาจากธรรม ทำด้วยความเมตตาสงสารมีกำลัง
มากเท่าไรกิริยานี้ยิ่งเข้มข้นๆ และเป็นธรรมไปล้วนๆ ไม่ได้เป็นกิเลสแบบแสดงมากๆ
แล้วเผากันเป็นถ้ำเป็นถ่านไปได้ อันนี้ไม่มี เผากิเลสเป็นถ้ำเป็นถ่านต่างหาก เข้าใจ
หรือ นี่ละธรรมเมื่อถึงขั้นแล้วจะเป็นอย่างนั้น ถึงขั้นอ่อนเปียกอ่อนเปียก เมื่อได้รับการ
บำรุงรักษาอยู่เสมอ คือใจดวงนี้พร้อมที่จะเจริญ พร้อมที่จะเสื่อม แดกฉิบหายไม่มี คือ
จิตฉิบหายไม่มี พร้อมที่จะเสื่อม พร้อมที่จะเจริญ

เอา พยุงเข้า ปิดออกอะไรที่จะทำให้จิตเสื่อมให้เสีย บำรุงเข้าอะไรที่เป็นความดี
งาม ศีลธรรมความดีงามทั้งหลาย ให้ทาน รักษาศีล ภาวนา นี่ละเป็นเครื่องพยุงจิตใจที่
ไม่เคยตายให้ขึ้น กิเลสความชั่วช้าลามกจดจิตลง ความมกตจิตลงกับทรมานจิตมันเข้า
กันได้สนิทๆ ให้พากันพิจารณานะ ไม่มีคำใดแล้วที่จะเป็นสอง ชื่อว่าพระพุทธเจ้าตรัส
แล้ว ให้จำคำนี้ไว้นะ ทัวโลกทั่วสงสารใครพูดมาก็เชื่อไปหมด ก็มีแต่ปากกิเลส หัวใจ
กิเลส คลังกิเลส พุดออกมามันก็หลอกกันวันยังค่ำ ตีนบ้ำกันวันยังค่ำ

คำพูดพระพุทธเจ้านี้ผางมาคำเดียวแม่นยำ ไม่มีเคลื่อนคลาด

เอกนามกั หนึ่งไม่มีสอง คือพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นแต่
ละครั้งๆ ไม่มีสองเป็นคู่แข่งเลย นี่ข้อหนึ่ง

เอกนามกั พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้านี้ไม่มีสอง ทรงทำนายว่าอะไร
แล้วเป็นอย่างนั้นโดยถ่ายเดียว

สาม สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกแง่ทุกมุมไม่มีผิดเพี้ยนไปเลย นี่
พระพุทธเจ้าท่านทรงธรรม เอกนามกั ไว้อย่างนี้

ร้อยพันคนคือกิเลส พระพุทธเจ้าใส่เปรียงเดียวหมอบ พากันจำเอานะ เอละพอ พุดไปพุดมาก็สายแล้ว ให้พร

หลวงปู่ลี้วัดถ้ำผาแดงถวายทองคำน้ำหนัก ๓ บาท เงินสด ๒๓,๑๒๐ บาท เช็ค ๑,๕๐๐ บาท สาธุนะ ธรรมลี เราเรียกแต่ธรรมลี นี่เศรษฐีธรรมองค์นี้องค์หนึ่ง เราไม่ค่อยพุดละ ออกมาก็มีธรรมลีนี้ออก ออกปากมาหลายปีแล้วนะ ธรรมลีนี้เศรษฐีธรรมองค์หนึ่ง ใครไม่ทราบให้ทราบเสีย เศรษฐีธรรมครองสมบัติอยู่เงียบๆ ไม่มีกระโตกกระตาก เศรษฐีธรรมองค์นี้ ผ่านไปนานแล้ว อยู่กับเราห้วยทราย จิตแกหมุนตัวๆ ตั้งแต่นั้นแล้ว จากนั้นมาก็เป็นเศรษฐีธรรม องค์นี้องค์หนึ่ง ลูกศิษย์ที่บวชวันเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น วันนั้นละบวชธรรมลี พอบวชแล้วก็ติดตามเราเลยตลอด อย่างที่ว่าไปอยู่ในป่าช้า ถ้าทราบว่าธรรมลีกลัวผีเราจะไล่เข้าไปอยู่กลางป่าช้า เราเปิดหนีเลย อันนี้เราไม่รู้ ให้แกอยู่ข้างนอก เราไปอยู่กลางป่าช้าเสีย ออกมา “โอย บุญช่วยๆ เหลือเกิน”

(ถวายช่วยโรงพยาบาลเครื่องมือตา ๕,๐๐๐ บาทเจ้าคะ) เออ เมื่อเร็วๆ นี้ทางโรงพยาบาลเขาก็มาขอเครื่องมือตา คือเราพิจารณาไว้แล้วเครื่องมือตานี้เราจะช่วยให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย ไม่ให้บกพร่อง อะไรขาดเท่าไรให้อามาให้หมด เราว่านั่น ตั้งแต่ต้นเลย เราก็ช่วยเหลือโรงพยาบาลนี้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ เครื่องมือ ไม่ให้บกพร่องตลอดมา เมื่อสักอาทิตย์หนึ่งมั้ง ทางโรงพยาบาลเขาก็มาแจ้งให้ทราบ เขาไม่ได้มาขอแหละ เขามาแจ้งให้เราทราบว่าเครื่องมือมันหลายชนิดนะ รวมแล้วเป็นเงิน ๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท เครื่องมือตาที่เขาบอกเรา เขาไม่ได้มาขอ เพราะเราพิจารณาไว้แล้ว

เขามาบอกเครื่องมือตาที่จำเป็นมีเครื่องนั้นๆ รวมแล้วเป็นเงิน ๗,๒๐๐,๐๐๐ บาท เขาบอกมาหาเรา เราก็ตอบรับเลย เอาให้เลยสั่งได้เลย คนทั้งหลายคงจะตื่นตกใจละนะ ทำไมเงินตั้งเจ็ดล้านแปดล้านยังให้เลยทันที ก็เพราะว่าค่าตกลงแล้ว เราบอกเราให้เลย ความจริงเราไม่มีเงินก้อนอะไรมาให้แหละ แต่เราเคยผ่านสนามอันนี้มาแล้ว อันนั้นได้แล้ว ทีนี้เวลาได้แล้วเก็บหอมรอมริบๆ รวมกันทยอย ทางนั้นมาทางนี้ทยอยให้ ทางนั้นมาทยอยให้ แล้วผ่านได้ เข้าใจไหม อันนี้เจ็ดล้านนี้ก็แบบเดียวกัน เราไม่มีเงินก้อน อันนี้ตกมาระยะนั้น อันนั้นตกมาระยะนั้น จากนั้นถึงวาระสุดท้ายมันก็ต้องเป็นเวลานาน เราก็พยายามหาเงินมาได้ เข้าใจไหม นี่ต่างหากนะ

ไม่ได้มีเงินก้อนตูมให้นะ คนส่วนมากจะเข้าใจอย่างนั้น เรามันเคยผ่านเวทีนี้มาแล้ว เวทีที่ว่าเอาๆ ให้เลย แล้วค่อยทยอยให้อย่างนี้เรื่อย ๗,๒๐๐,๐๐๐ ให้ไปแล้วตกมาเมื่อไรๆ ก็จ่ายตามวาระของของที่ตกมาเป็นระยะๆ มันไม่ได้ตูมทีเดียวนะ คือ

เรามันเคยผ่านเวทีมาแล้ว มันรู้ เท่านั้นเอาไว้เลย อันใหญ่ก็บอกให้ ที่นี้ค่อยตกลมา ๆ ก็ทยอยจ่าย ๆ เรื่อย อย่างนี้เรื่อยมา ไม่ใช่หน่อย ๆ

ศพออาจารย์เหรียญจะมาจากกรุงเทพฯวันที่ ๑๓ แต่จะมาเวลาใดแล้วแต่ทางนู้น สะดวกเมื่อไรเขาก็ออกเองวันที่ ๑๓ เขาเขียนจดหมายมานิมนต์เราเป็นประธาน เราก็บอกว่าประธานนี้ประธานยังงัย เพราะเรื่องเหล่านี้จะมาเมื่อไร จะรวมกันเมื่อไร มีงานเมื่อไรทางนู้นจะมาบอกอีก นิมนต์มาขอให้ป็นประธาน เราก็ทราบเอาไว้ เวลามาแล้ว เขาก็จะมาบอกอีกทีหนึ่งเท่านั้นละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz